

Un străin în noapte

Luna scânteia în ochiul căluțului de lemn și în ochiul șoricelului pe care Tolly îl scosese de sub pernă ca să-l privească. Ceasul ticăia și în tăcerea din jur i se părea că aude alergând pe dușumea piciorușe goale, apoi chicoteli și un susur și un foșnet ca și cum s-ar întoarce paginile unei cărți groase.

Lucy M. Boston, *Copiii din Green Knowe*

In noaptea aceea ploua, o ploaie fină, susurândă. Chiar și peste mulți ani, Meggie n-avea decât să închidă ochii, și auzea de îndată cum degete minuscule băteau în geam. Undeva în întuneric lătra un câine, iar Meggie nu putea să doarmă, oricât se întorcea de pe o parte pe alta.

Sub pernă era cartea din care citise. Copertele o apăsau în dreptul urechii ca și cum cartea ar fi vrut să o atragă iarăși în paginile ei tipărite. „Oh, e cu siguranță foarte comod să ai așa un obiect tare și colțuros sub cap“, îi spusese tatăl ei, când îi descoperise pentru prima oară o carte sub pernă. „Recunoaște că-ți șoptește noaptea povestea ei la ureche.“

„Uneori!“ răspunsese Meggie. „Dar funcționează numai la copii.“ Pentru asta Mo o ciupise de nas. Mo. Meggie nu-i spusese niciodată altfel tatălui ei.

În noaptea aceea – în care au început atât de multe lucruri și în care s-au schimbat atâtea pentru totdeauna – una din cărțile preferate ale lui Meggie zăcea sub perna ei și, neputând să doarmă din pricina ploii, se ridică, se frecă la ochi ca să-și alunge oboseala și trase cartea de sub pernă. Când o deschise, paginile foșniră promițător. Lui Meggie i se părea că această primă șoptă suna la fiecare

carte altfel, după cum ea știa sau nu ce o să-i povestească. Acum însă trebuia mai întâi să facă lumină. În sertarul de la noptiera ei ascunsese o cutie de chibrituri. Mo îi interzisese să aprindă noaptea lumânări. Lui nu-i plăcea focul. „Focul devorează cărțile“, spunea mereu, dar în definitiv ea avea doisprezece ani și putea să fie atentă la câteva lumânări aprinse. Lui Meggie îi plăcea să citească la lumina lumânării. Pusese trei lumânări în recipiente de sticlă și trei sfeșnice pe pervazul ferestrei. Tocmai ținea chibritul aprins deasupra unuia dintre mucerile negre, când auzi pași afară. Speriată, stinse chibritul – așa cum avea să-și mai amintească cu precizie mulți ani mai târziu –, se lăsă pe genunchi în fața ferestrei ude de ploaie și privi afară. Și atunci îl văzu.

Întunericul era spălăcit de ploaie și străinul arăta abia ceva mai mult decât o umbră. Doar chipul îi strălucea privind spre Meggie. Părul îi era lipit de fruntea udă. Ploaia se prelingea pe el, dar nu o lua în seamă. Stătea neclintit, cu brațele încrucișate pe piept, de parcă ar fi vrut ca măcar astfel să se încălzească puțin. Privea așa țintă la casa ei.

Trebuie să-l trezesc pe Mo! se gândi Meggie. Dar rămase pe loc ca și cum străinul ar fi molipsit-o cu neclintirea lui. Deodată întoarse capul, și Meggie avu impresia că o privește drept în ochi. Alunecă atât de iute din pat, încât cartea deschisă căzu pe jos. Alergă desculță afară, pe coridorul întunecat. În casa bătrânească era răcoare, cu toate că era deja sfârșitul lui mai.

În odaia lui Mo ardea încă lumina. Stătea deseori treaz până noaptea târziu și citea. Pasiunea cărților, Meggie de la el o moștenise. Când se refugia la el după vreun vis urât, nimic nu o adormea mai bine decât să audă lângă ea respirația liniștită a lui Mo și întoarcerea paginilor. Nimic nu alunga mai repede visele urâte ca foșnetul hârtiei tipărite.

Dar silueta din fața casei nu era vis.

Cartea pe care o citea Mo în această noapte era legată în pânză de in azurie. Și de asta și-a amintit Meggie mai târziu. Ce de lucruri neînsemnate se lipesc de memorie!

— Mo, în curte e cineva!

Tatăl ei își înalță capul și o privi absent, ca întotdeauna când îl întrerupea din citit. Treceau de fiecare dată câteva clipe până-și regăsea drumul înapoi din cealaltă lume, din labirintul literelor.

— E cineva acolo? Ești sigură?

— Da. Se uită fix la casa noastră.

Mo puse cartea deoparte.

— Ce-ai citit înainte de culcare? *Dr. Jekyll și Mr. Hyde*?

Meggie se încruntă.

— Te rog, Mo! Vino cu mine.

Nu o crezu, dar merse după ea. Meggie îl trase după ea atât de nerăbdătoare, încât pe coridor își izbi degetele de la picioare de un maldăr de cărți. Ce altceva ar fi putut să fie? În casa lor se îngrămădeau peste tot cărți. Nu stăteau doar pe rafturi ca la ceilalți oameni, nu; la ei se îngrămădeau sub mese, pe scaune, în colțurile odăilor. Erau în bucătărie și la closet, pe televizor și în șifonier, maldăre mici, maldăre înalte – cărți... voluminoase, subțiri, vechi. La micul dejun o întâmpinau pe Meggie cu paginile deschise îmbietor, în zilele cenușii alungau plictiseala – iar uneori te împiedicai de ele.

— Nu face decât să stea acolo! șopti Meggie, trăgându-l pe Mo în odaia ei.

— Are o față de blană? Atunci ar putea să fie un vârcolac.

— Termină! Meggie se uită sever la el, deși glumele lui îi alungară spaima. Aproape că nu mai credea nici ea în făptura de-afară, din ploaie... până când se lăsă iar în genunchi în fața ferestrei.

— Acolo! Îl vezi? șopti ea.

Mo privi afară, printre stropii de ploaie care continuau să curgă, și nu spuse nimic.

— N-ai jurat tu că la noi nu vine niciun hoț fiindcă nu e nimic de furat? șopti Meggie.

— Țsta nu e hoț, răspuse Mo, dar când se întoarse de la fereastră chipul lui devenise atât de grav, încât inima lui Meggie începu să bată și mai repede.

— Du-te în pat, Meggie, îi spuse. Vizita e pentru mine.

Și apoi dispăru din odaie – înainte ca Meggie să-l poată întreba, pentru Dumnezeu, ce fel de vizită mai era și asta în miez de noapte. Îngrijorată, alergă după el; în coridor auzi cum desprins lanțul de la intrare și, când ajunsese în vestibul, îl văzu pe tatăl ei stând în ușa deschisă.

Noaptea pătrunse înăuntru, întunecată și umedă, iar susurul ploii se auzea amenințător de tare.

— Deget-de-praf! strigă Mo în întuneric. Tu ești?

Deget-de-praf? Ce nume mai era și ăsta? Meggie nu-și putea aminti să-l fi auzit vreodată și totuși suna familiar ca o amintire îndepărtată care nu voia să prindă de-a binelea contur.

La început nu se auzi nimic de-afară. Doar ploaia cădea murmurând și șoptind, ca și cum noaptea ar fi căpătat deodată glas. Dar apoi pașii se apropiară de casă și din întuneric se ivi bărbatul care stătuse în curte. Haina lungă pe care o purta i se lipea de picioare, udă de ploaie, și când străinul intră în lumina care se prelingea din casă, lui Meggie i se păru pentru o fracțiune de secundă că vede peste umărul lui un căpșor de blană care i se ițise din rucsac și apoi dispăruse iarăși grăbit în el.

Deget-de-praf își șterse cu mânecile fața umedă și-i întinse mâna lui Mo.

— Cum îți merge Limbă-vrăjită? îl întrebă. E mult de-atunci.

Șovăind, Mo îi apucă mâna întinsă.

— Foarte mult, zise, privind pe lângă vizitatorul său ca și cum s-ar fi așteptat să vadă în spatele lui, ivindu-se din noapte, încă o făptură. Vino înăuntru, altfel o să te prăpădești în ploaie. Meggie spune că stai de o bună bucată de vreme afară.

— Meggie? Ah, da, desigur.

Deget-de-praf se lăsă tras de Mo în casă. O cercetă pe Meggie atât de amănunțit, încât, de jenă, aceasta nu știa încotro să se mai uite. Până la urmă îl privi și ea fix.

— S-a făcut mare.

— Îți amintești de ea?

— Desigur.

Pe Meggie o izbi faptul că Mo încuie ușa de două ori.

— Câți ani are acum?

Deget-de-praf îi zâmbi. Era un zâmbet straniu. Meggie nu se putea decide dacă era batjocoritor, binevoitor sau pur și simplu jenat. Nu-i răspunse la zâmbet.

— Doisprezece, răspunse Mo.

— Doisprezece? Doamne, Dumnezeu!

Deget-de-praf își îndepărta părul ud learcă de pe frunte. Îi ajungea aproape până la umeri. Meggie se întrebă ce culoare putea să aibă când era uscat. În jurul gurii cu buze subțiri, avea o barbă cu țepi roșietici ca blana pisicii de pripas căreia Meggie îi pune uneori o străchinuță cu lapte în fața ușii. Îi răsăreau fire de păr și pe obraji, rare, ca prima barbă a unui tânăr. Nu puteau să-i acopere cicatricile, trei cicatrice palide și lungi. Din pricina lor fața lui Deget-de-praf arăta ca și cum s-ar fi spart cândva și ar fi fost apoi recompusă.

— Doisprezece ani, repetă el. Firește. Atunci... avea trei ani, nu?

Mo dădu din cap.

— Vino, să-ți dau ceva să te îmbraci. Plin de nerăbdare, îl luă cu el pe vizitator ca și cum ar fi voit brusc să-l ascundă

de Meggie. Și tu, Meggie, îi spuse peste umăr, te duci la culcare.

Apoi, fără un cuvânt în plus, trase după sine ușa atelierului.

Meggie stătea și-și freca tălpile reci una de alta. „Te duci la culcare.“ Uneori, când se făcea prea târziu, Mo o arunca în pat ca pe un sac cu nuci. Alteori, după cină, o alerga prin casă până când, rămasă fără suflare de atâta răs, scăpa salvându-se în odaia ei. Iar uneori el era atât de obosit încât se întindea pe sofa și ea îi făcea o cafea înainte de a se duce la culcare. Dar niciodată nu o trimisese în pat așa ca acum.

O presimțire cleioasă de spaimă îi creștea în inimă: faptul că odată cu acest străin, al cărui nume suna atât de straniu și totuși atât de familiar, ceva amenințător i se strecurase în viață. Și-și dorea – cu o înflăcărare de care se sperie și ea – să nu-l fi chemat pe Mo și Deget-de-praf să fi rămas afară până ce l-ar fi măturat ploaia.

Când ușa de la atelier se mai deschise o dată, tresări speriată.

— Tot aici ești! zise Mo. Du-te în pat, Meggie. Haide!

Avea acea cută mică deasupra nasului, care îi apărea ori de câte ori ceva îl îngrijora cu adevărat, și privea prin Meggie ca și cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Presimțirea spori în inima lui Meggie și-și întinse aripile negre.

— Alungă-l, Mo! zise ea, în timp ce el o împingea în odaia ei. Te rog, alungă-l! Nu pot să-l sufăr.

Mo se sprijini de ușa deschisă.

— Mâine, când ai să te scoli, o să fie plecat. Pe cuvânt de onoare.

— Pe cuvânt de onoare? Fără tras pe sfoară, fără strâmbe?

Meggie se uită fix în ochii lui. Vedea întotdeauna când Mo mințea – indiferent câtă osteneală și-ar fi dat să-i ascundă ceva.

— Fără strâmbe, zise și drept dovadă ridică mâinile.

Apoi închise ușa după el, deși știa că lui Meggie nu-i plăcea asta. Meggie își lipi urechea de ușă și ascultă. Auzea clincănit de vase. Aha, lui Barbă-Roșie i se dădea un ceai ca să se încălzească. Sper să facă o pneumonie, se gândi Meggie. Nu trebuia să moară imediat din asta, așa ca mama profesoarei ei de engleză. Auzea ceainicul fluierând în bucătărie și pe Mo înapoindu-se în atelier cu o tavă plină de vase care clincăneau.

După ce Mo trase ușa după el, Meggie mai așteptă, din prudență, câteva secunde, cu toate că îi venea greu s-o facă. Apoi se strecură din nou afară, pe coridor.

De ușa atelierului lui Mo atârna o placă îngustă de tinichea. Meggie știa pe de rost cuvintele de pe ea. Cu ajutorul literelor acelea demodate, cu articulații ascuțite, învățase să citească pe când avea cinci ani:

*Unele cărți trebuie gustate,
altele sunt înghițite,
doar câteva sunt mestecate
și de tot mistuite.*

Pe atunci, când trebuia să se cațăre pe o ladă ca să descifreze plăcuța, crezuse că mistuirea trebuia luată în sens propriu și se întrebuse, plină de dezgust, de ce Mo își atârname de ușă tocmai cuvintele unui profanator de cărți.

Între timp aflase ce însemnau acele cuvinte, dar azi, în noaptea asta, nu cuvintele scrise o interesau. Voia să înțeleagă cuvintele spuse, cuvintele șoptite, abia auzite, aproape neînțelese, pe care cei doi bărbați le schimbau în spatele ușii.

— Nu-l subestima, îl auzi pe Deget-de-praf spunând.

Glasul lui suna altfel decât glasul lui Mo. Niciun glas nu suna ca acela al tatălui ei. Mo putea să deseneze cu el imagini în văzduhul strălucitor.

— Ar face totul ca să pună mâna pe ea! – Se auzi din nou glasul lui Deget-de-praf –. Și totul înseamnă chiar tot, crede-mă.

— N-am să i-o dau niciodată.

— Asta era Mo.

— Dar o să pună mâna pe ea într-un fel sau altul! Îți spun încă o dată: sunt pe urmele tale.

— N-ar fi prima dată. Până acum am putut întotdeauna să scap de ei.

— Da? Dar cât crezi că o să mai meargă așa? Și fata ta? Vrei să-mi spui că-i place să se mute neconținut dintr-un loc într-altul? Crede-mă, știu despre ce vorbesc.

În spatele ușii tăcerea se făcu atât de mare, încât Meggie abia îndrăznește să respire de spaimă că cei doi bărbați ar fi putut s-o audă.

Apoi tatăl ei vorbi din nou, șovăitor, ca și cum limba lui ar fi format din greu cuvintele.

— Și după părerea ta, ce... trebuie să fac?

— Vino cu mine. Te duc la ei! – Clincăni o ceașcă. O linguriță se izbi de porțelan. Ce mari devin zgomotele mici când e liniște –. Știi, Capricorn are o părere foarte bună despre talentele tale, s-ar bucura cu siguranță dacă i-ai duce-o tu singur! Cel nou, pe care l-a găsit ca să te înlocuiască, e teribil de ageamiu.

Capricorn. Alt nume foarte straniu. Deget-de-praf îl scuipase ca și cum sunetul i-ar fi putut mușca limba. Meggie își mișcă degetele reci de la picioare. Frigul i se urcase până la nas și nu înțelegea prea multe din ceea ce vorbeau cei doi bărbați, dar încerca să-și întipărească în minte fiecare cuvânt.

În atelier se făcuse iarăși liniște.

— Nu știi... zise Mo în cele din urmă. – Glasul lui suna atât de obosit, încât inima lui Meggie se strânse –. Trebuie să reflectez. Ce crezi, când o să fie oamenii lui aici?

— În curând.

Cuvântul căzu ca o piatră în liniștea care se lăsase.

— În curând, repetă Mo. Ei, bine. Atunci o să mă decid până mâine. Ai un loc de dormit?

— Oh, se găsește întotdeauna, răspuse Deget-de-praf. Până una alta o s-o scot cu bine la capăt, cu toate că lucrurile continuă să meargă prea repede pentru mine. – Râsul lui nu suna voios –. Dar mi-ar plăcea să știu ce-ai hotărât. Ești de acord să vin mâine din nou? Pe la prânz?

— Desigur. O iau pe Meggie la unu și jumătate de la școală. Vino după aia.

Meggie auzi cum se împinse un scaun. Se strecură repede în odaia ei. Când se deschise ușa atelierului, ea tocmai și-o închidea pe-a ei. Stătea cu plapuma ridicată până sub bărbie, trăgând cu urechea la tatăl ei, care își lua rămas-bun de la Deget-de-praf.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai prevenit, îl auzi spunând. Apoi pașii lui Deget-de-praf se îndepărtară încet, ca și cum ar fi șovăit să plece, ca și cum n-ar fi spus tot ce-ar fi vrut să spună.

Dar până la urmă dispăru și doar ploaia continua să bată toba cu degete ude pe fereastra lui Meggie.

Când Mo deschise ușa odăii ei, închise repede ochii și încercă să respire foarte încet, cum facem numai în cel mai adânc și mai nevinovat somn.

Dar Mo nu era prost. Uneori era chiar îngrozitor de deștept.

— Meggie, scoate un picior din pat, îi spuse.

Scoase împotriva voinței ei degetele încă reci de sub plapumă și le puse în mâna caldă a lui Mo.

— Știam eu, zise el. Ai spionat. Nu poți să faci măcar o dată ce-ți spun?

Cu un oftat, îi împinse din nou picioarele sub plapuma delicios de caldă. Apoi se așeză lângă ea pe pat, își trecu mâinile pe fața ostentivă și privi pe fereastră. Părul său era negru ca blana de cârtiță. Părul lui Meggie era blond ca

acela al mamei ei, despre care nu știa nimic decât ce-i spuneau câteva fotografii șterse. „Fii bucuroasă că semeni mai mult cu ea decât cu mine“, spunea întotdeauna Mo. „Capul meu n-ar sta bine pe un gât de fată.“ Dar Meggie ar fi preferat să semene mai mult cu el. Nu exista pe lume vreun chip pe care să-l iubească mai mult.

— N-am înțeles oricum nimic din ce-ați vorbit, murmură ea.

— Bine.

Mo se uita țintă pe fereastră ca și cum Deget-de-praf s-ar mai fi aflat în curte.

— Încearcă să dormi puțin, îi zise.

Dar Meggie nu voia să doarmă.

— Deget-de-praf! Ce nume mai e și ăsta? zise ea. Și cum de-ți spune Limbă-vrăjită?

Mo nu răspunse.

— Și-apoi ăla care te caută... am auzit când i-a spus Deget-de-praf numele... Capricorn. Cine e ăsta?

— Nimeni pe care ar trebui să-l cunoști. – Tatăl ei nu se întoarse -. Credeam că n-ai înțeles nimic din ce-am vorbit! Pe mâine, Meggie.

De astă dată lăsa ușa deschisă. Lumina din coridor cădea pe patul ei. Se contopea cu negreala nopții care se strecura prin fereastră, iar Meggie stătea culcată și aștepta ca întunericul să dispară odată și să ia cu el sentimentul acela de nenorocire amenințătoare.

Abia mult mai târziu avea să înțeleagă că nenorocirea nu se născuse în acea noapte. Doar că se înapoiase pe furiș.